

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

MAY '91

EVANGHELIA ADUCE CREDINȚĂ, PACE, BUCURIE ȘI SPERANȚĂ

ȘAPTE PRINCIPII

pentru o puternică mărturie globală

1. PERSONALE — Mat. 4, 19.

«Fiecare suflet care a mărturisit pe Hristos, s-a angajat să facă tot ceea ce poate spre a fi un lucrător spiritual activ, plin de zel și eficient în slujba Stăpînului său și să-și împlinească bine datoria sa; acesta să fie cuvîntul de ordine în mijlocul tuturor urmașilor Săi... Dacă toți aceia care mărturisesc a fi copiii ai lui Dumnezeu ar considera că lucrarea principală a vieții lor este aceea de a face lucrarea pe care El le-a cerut să o facă, dacă ei ar lucra cu dăruire de sine pentru cauza Sa, ce schimbare s-ar vedea atunci în inimi și în familie, în comunități și în întreaga lume [5 T / 460].

2. SĂ AIBĂ ÎN VEDERE OMUL — Ioan 1, 41.

«Domnul dorește ca Cuvîntul harului Său să fie dus la fiecare suflet. Într-o mare măsură, aceasta trebuie să se realizeze printr-o activitate personală. Aceasta a fost metoda Domnului Hristos. Lucrarea Sa a fost alcătuită în mare măsură, din discuții personale. El avea o considerație plină de credincioșie față de o audiență formată dintr-un singur suflet. Prin acel singur suflet solia a fost adesea transmisă la mii de oameni [C.D.L. 229].

3. SĂ FIE SINCERĂ — Iacob 5, 20.

«Prezentarea adevărului, în iubire și simplitate, din casă în casă, este în armonie cu instrucțiunea pe care Domnul Hristos a dat-o ucenicilor Săi cînd i-a trimis în primul lor turneu misionar. Prin cîntări și laude, prin rugăciuni umile, sincere, mulți vor fi influențați. Lucrătorul divin va fi de față pentru a transmite convingere inimilor. «Eu sînt cu voi în toate zilele», este făgăduința Sa. Cu asigurarea prezenței statornice a unui astfel de ajutor, noi putem lucra cu credință, nădejde și curaj» [9 T / 34].

4. SĂ FIE PRACTICĂ — Daniel 12, 3.

Prin lucrare personală căutați să influențați pe cei din jurul vostru. Faceți cunoștință cu ei. Predicarea nu va face lucrarea care trebuie să fie făcută. Îngerii lui Dumnezeu vă însoțesc în locuințele celor pe care îi vizitați. Lucrarea aceasta nu se poate face prin delegarea altuia. Bani împrumutați sau dați nu o pot săvîrși. Predicile nu o vor face. Prin vizitarea oamenilor, prin vorbire, rugăciune și simpatizare cu ei, veți cîștiga inimi. Aceasta este lucrarea misionară de cel mai înalt grad pe care o puteți face. Pentru a o face, aveți nevoie de credință hotărîtă și stăruitoare, de răbdare neobosită și de o adîncă iubire pentru suflete» [9 T / 41].

5. SĂ FIE PLINĂ DE ZEL — Iuda, 20, 23.

«Deja mulți primesc Duhul Sfînt, și calea nu va mai fi blocată de indiferență nepăsătoare... Tot ceea ce au făcut apostolii, trebuie să aducă astăzi la îndeplinire fiecare membru al bisericii. Noi trebuie să lucrăm cu un zel mult mai mare, să fim însoțiți de Duhul Sfînt în aceeași măsură, în care creșterea nelegiuirii cere o mai hotărîtă chemare la pocăință... În acest timp, cînd sfîrșitul tuturor lucrurilor este aproape, n-ar trebui oare ca zelul bisericii să întreaacă pînă și pe acela al bisericii primare! Zelul pentru slava lui Dumnezeu a făcut pe ucenici să dea mărturie cu mare putere despre adevăr. N-ar trebui ca acest zel să aprindă inimile noastre cu dorința de a vesti iubirea răscumpărătoare, pe Hristos și pe El răstignit! Nu trebuie oare ca puterea lui Dumnezeu să fie mult mai puternic descoperită astăzi decît în timpul apostolilor!» [7 / T / 33].

6. SĂ FIE PLINĂ DE TACT — 1 Cor. 9, 19—20.

«Tot așa ar trebui să fie și cu noi. Oriunde ne-am găsi, ar trebui să folosim ocaziile de a vorbi și altora despre Mîntuitorul. Dacă urmăm exemplul Domnului Hristos în a face binele, atunci inimile ni se vor deschide, așa cum s-au deschis și față de El. Nu brusc, ci cu un tact ce izvorăște din iubirea divină, noi putem vorbi despre El Care este deosebit «de zece mii». Unul a Cărui ființă «este plină de farmec». Cîntarea Cîntărilor 5, 10—16. Aceasta este lucrarea cea mai nobilă, la care noi putem să folosim talentul vorbirii. Ea ne-a fost dată, pentru ca să putem prezenta pe Domnul Hristos ca un Mîntuitor care iartă păcatele [P.D / 267].

7. SĂ FIE GLOBALĂ — Mat. 28, 18—20.

«Dacă numărul nostru ar fi pe jumătate atît de mare, și toți aceștia ar fi lucrători devotați, am avea o putere ce ar face lumea să se cutremure. Lucrătorilor activi, Domnul Hristos le-a adresat aceste cuvinte: «Și iată că Eu sînt cu voi pînă la marginea pămîntului... Cîmpul este lumea, secerișul este copf. Porunca dată de Domnul Hristos ucenicilor Săi chiar înainte de înălțarea Sa a fost: «Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură» [3 T / 405 400].

«Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept cîștigă suflete» — Prov. 11, 30.

PENTRU CA EFORTURILE UNUI CÎȘTIGĂTOR DE SUFLETE SĂ FIE EFICIENTE, ELE TREBUIE SĂ FIE:

Secerîș

1991

În cursul anului 1990, bunul Dumnezeu a binecuvîntat lucrarea personală și evanghelistică a bisericii Sale din țara noastră.

În cele 809 comunități din cuprinsul Uniunii noastre, în apa botezului a coborît un număr de 4.744 suflete, care au încheiat un legămint al credinței în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, mărturie publică a primirii Răscumpărătorului divin ca Mîntuitor personal.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 5 / 1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Secretar redacție:
Coconcea Octavian

Membrii comitetului
redacțional:

D. Popa, O. Coconcea, N. Dumitrescu, L. Forray,

Colaboratori:
Niculescu Teodor, Danci Petrică, A. Timiș, B. Roșca, I. Bi-diuc, I. Huțanu, G. Deac, A. Engelhardt, E. Niculescu și V. Peicu.

— Șapte principii . . .	Cop. 2
— Seceriș '91	Cop. 2
— Vă scriu tinerilor	1
— Căutați mai întâi . .	3
— Pagini inedite	4
— Pulsul bisericii	5
— Întilnire I.A.R.D. . . .	7
— Pentru Slava lui Dumnezeu	12
— Ridică mîna	15
— Seceriș 1991	16
— În memoriam	Cop. 3
— Sfirșit de cale	Cop. 3
— Cred	Cop. 4

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Plantelor 12
Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

«Arta Grafică S.A.»

Cuvîntul președintelui

„VĂ SCRUI TINERILOR!”

Vă-am scris, tinerilor, fiindcă sînteți tari, și Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne în voi, și ați biruit pe cel rău» — 1 Ioan 2,14. Dragi tineri, gîndul mi se oprește asupra voastră, de data aceasta. Poate și pentru faptul că voi trăiți luna mai a vieții voastre. Totdeauna, asemănăm tinerețea cu primăvara. Într-adevăr, această explozie de forță, de frumusețe, de entuziasm contaminator, de poftă de viață și de realizări, această dorință de necunoscut, avîntul către ideal sînt reflecții ale primăverii.

Vă scriu vouă, deci, vouă, acestei oștiri fremădînde și pline de viață și pentru faptul că Dumnezeu are pentru voi un mesaj, o lucrare, o țință, un ideal. Îmi amintesc declarația pe care serva Domnului o face atunci cînd spune: «Mă interesează în mod deosebit tineretul». Cine sînteți voi? Care vă sînt preocupările, idealurile, așteptările? Ce va fi cu voi?

Cînd vă privesc, mă mîndresc cu voi. Vă privesc cu dragoste, dar... și cu îngrijorare. Mă văd reflectat în voi. Am fost ca voi. Am făcut unele din greșelile voastre, pentru care vă mustru astăzi. Vă iubesc și sînt alături de voi. Uneori, nu știu cum să vă spun că vă prețuiesc și vă iubesc.

Doresc să vă mărturisesc că Biserica este preocupată de tineret. Pînă mai ieri, spuneam că tineretul este Biserica de mîine, dar acum, recunoaștem că voi sînteți Biserica de azi. Cum ar arăta Biserica lui Dumnezeu de pe pămînt fără voi? Unde ar fi vioiciunea, neastîmpărul, căutarea, exuberanța și zelul tineresc și, de ce nu, eroismul adevărat, dacă voi n-ați umple majoritatea comunităților noastre!

Vă văd la studiu, vă ascult rugăciunile sincere, simple, neîndeminate neori; vă privesc atunci cînd prezentați subiecte și probleme care vă preocupă. Expresia «Noi tinerii sîntem chemați... ar trebui... sîntem răspunzători»... Dar, mai ales, vă însoțesc cu gîndul în grupele misionare care merg în sate, orașe și cătune, cu ultima solie de har. Vă văd cu cîtă bucurie vă întoarceți din vizitele făcute în spitale, în cămine de handicapați, în casele oamenilor, la cei săraci și singuri. Aud deseori de fapte de eroism advent și credincioșie față de Dumnezeu și de poruncile Sale, în păstrarea idealurilor și standardelor Bisericii, cu privire la dietă, îmbrăcăminte, distracții, recreație, relații sociale.

Sînt optimist atunci cînd îi văd pe aceia care iau credința în serios, pe cei care s-au înscris la urcarea culmilor spirituale, pe cei care trăiesc credința și care apreciază la adevărați ei valoare împărăția lui Dumnezeu, pe cei care, în fiecare zi, «fug de plăcerile de o clipă ale păcatului» și «aleg să meargă împreună cu poporul lui Dumnezeu».

Uneori, însă, mă cuprinde amărăciunea, cînd unii dintre voi se mulțumesc cu prea puțin din experiența creștină, cu prea puțin din binecuvîntările care așteaptă să fie partea lor în fiecare zi.

Avem o biserică fină. Aceasta înseamnă că avem o biserică cu viitor.

În ciuda unor afirmații pesimiste, pe care le auziți uneori, precum și a comportării unora dintre voi, pot să spun că tineretul Bisericii noastre este un tineret deosebit, atît în concepție, cît și în atitudine: față de Dumnezeu, față de oameni, față de muncă, față de valorile morale, cît și față de veșnicie. Nu credeți că voi puteți să ajutați nespuse de mult la rezolvarea profunde crize morale care afectează societatea noastră românească?

Bărbați și femei din posturi de răspundere, observatori atenți ai societății noastre, pedagogi și profesori, psihologi și sociologi dau alarma cu privire la decăderea morală care se constată pretutindeni.

Cred că voi aveți de îndeplinit un rol deosebit în acest domeniu. Evanghelia, trăită de voi în viață, avînd pe Isus ca model în copilărie, tinerețe și maturitate, este singurul remediu pentru această situație și voi îl puteți oferi.

Aminteam mai sus despre eroism. Dragii mei, eroismul advent, care a caracterizat viața și activitatea pionierilor Bisericii noastre, este o moștenire nestrîcătioasă primită de la înaintașii noștri și mai ales de la Isus, Marele Erou, pentru care omenirea a înălțat o Cruce, dar căreia Tatăl I-a dat un tron și o moștenire veșnică.

Și, pentru că tinerețea nu este doar o perioadă din viață, ci mai ales o stare de spirit, pentru încurajarea multora care nu mai sînt la prima tinerețe, vă rog să urmăriți următoarele gânduri care se găseau scrise pe biroul generalului Mac Arthur: «Tinerețea nu este o epocă din viață — este o stare de spirit. Este o voință bine echilibrată, o imaginație vie, seninătate arzătoare, mai multă în-

drăzneală decît înțelegere, o nevoie mai mare de aventură decît de bună stare.

Nu îmbătrînim numai pentru că am trăit un anumit număr de ani. Îmbătrînim pentru că renunțăm la ideal. În adevăr, timpul care se scurge ridează fața, dar părăsirea oricărui entuziasm veștejește sufletul. Grijiile, îndoiala, lipsa de încredere în sine, teama, disperarea, ațîția ani sub poverile sub care capul se pleacă, iar spiritul se întoarce în țărî-nă.

Fie că are 60 de ani sau 15, în inima oricărei ființe omenești este o sete de miracol, o minunare tremurătoare în fața stelelor, fapte și gânduri sublime, o provocare aruncată soartei, o foame nestinsă și copilărească în fața făgăduințelor de mîine, o atitudine voioasă și sportivă față de viață.

Ești tot atît de tînăr ca și credința ta, tot atît de bătrîn ca și îndoiala ta, tot atît de tînăr ca și încrederea ta în tine, tot atît de bătrîn cît de mare îți este disperarea.

Atîta vreme cît inima știe să primească soliile frumuseții, ale bucuriei, ale măreției ale puterii pe care i le dă pămîntul, omul este infinit, el rămîne tînăr.

Dar cînd toate firele sînt rupte, cînd inima se acoperă cu zăpezile pesimismului și cu gheața cinismului, Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău, căci atunci ești în adevăr bătrîn».

Într-o zi, o tînără creștină este invitată la o petrecere tinerească, cu băutură, dans și alte manifestări obișnuite pentru lume. La stăruințele finărului, ea îi dă o ultimă replică: «Nu pot să mă unesc cu voi pentru că sînt creștină!». «O creștină! Și ce înseamnă să fii o crești-

nă!» veni întrebarea. «Acea ce sînt eu!».

Cînd ascult acest răspuns, mă gîndesc la unii dintre tineri și tinere care, chiar dacă nu rostesc, trăiesc acest creștinism autentic și care pot spune oricui și oricînd ceea ce sînt ei.

Tineri ai Bisericii advente, țineți sus steagul! Țineți-l sus!

«Ești
atît
de tînăr
ca și credința
ta»

Mac Arthur

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru voi. Sînt fericit că aparțin acestei biserici și că împărtășesc cu voi marea nădejde adventă, precum și nobila misiune, plină de răspundere, de a duce lumii o Evangheliie veșnică!

„Vă scriu, tinerilor, vouă, mîna de ajutor a lui Dumnezeu, pentru această oră fîrzie a istoriei: «Duceți-vă în toată lumea și predicați Evangheliia!» Grăbiți încheierea lucrării! Isus vă asigură: «Și iați eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului».

Dumnezeu să vă aibă în paza Sa.

Cu multă dragoste,
Nelu Dumitrescu

Toți cei care privesc și urmăresc evenimentele actuale în lumina cuvintului profetic, constată cu un sentiment de profundă bucurie, că ele se îndreaptă rapid către ziua revenirii Domnului Hristos. Revenirea Sa este iminentă. Evoluția situației din regiunea Golfului din ultimele luni și săptămâni, sint o dovadă clară a acestui adevăr. Recunoaștem noi oare seriozitatea ceasului prezent, momentele pline de semnificație pe care le trăim? Sau sintem și noi în situația ucenicii lor Domnului Hristos, în grădina Ghetsemani?

Învățătorul lor se lupta, stătea în fața hotărîrii Sale finale. Planul mîntuirii era în joc. Întreg cerul lua parte la încercarea prin care El trecea. Dar ce făceau ucenicii Domnului? Ei dormeau. Descurajați, ei abandonaseră lupta, pentru că ei nu recunoscuseră ceasul... lui Dumnezeu. Prioritățile lor au fost în mod greșit stabilite. Nu este oare aceasta primejdia cu care ne confruntăm astăzi? Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune: «Căutați mai întii împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui» (Mat. 6, 33). Acestea sint cele mai actuale și mai urgente cerințe ale poporului Său.

Semnificația priorităților. Este foarte important pentru noi a ne fixa bine prioritățile. Căci de aceasta depinde succesul sau eșecul, o existență care să poarte amprenta unei bucurii intense, sau o frustrare demoralizatoare, biruința sau înfringerea, certitudinea mîntuirii sau indoiala cu privire la mîntuire, viața veșnică sau moartea veșnică.

Prioritatea noastră esențială este Împărăția lui Dumnezeu. Dietrich Bonhoeffer a exprimat acest gînd în următorii termeni: «Dumnezeu dorește ca noi să-L iubim din toată inima noastră, să-L iubim pe El și veșnicia Lui; și aceasta nu trebuie să afecteze cu nimic sentimentele noastre pentru cele pămîntești; nici să le facă să scadă, ci ar trebui să fie ca un fel de «cantus firmus» — cu care celelalte voci ale existenței se armonizează ca în arta contrapunctului (...). Acolo unde «cantus firmus» este clar și distinct, contrapunctul se poate dezvolta apoi pe această bază oricît de mult.

În viața noastră armonia nu se poate reacheza decît dacă Dumnezeu și veșnicia Sa, împărăția și dreptatea Sa constituie preocuparea noastră principală, prioritatea vieții noastre, căreia îi sint supuse toate celelalte lucruri, aspirațiile și dorințele noastre.

Prin parabolele comorii ascunse în țarină și a mîrgăritarului de mare preț, pe care le-a rostit Domnul Hristos (Mat. 13, 44—46), El ne arată importanța priorităților în viața noastră. De două ori El ne spune că cel

care descoperă comoara, care descoperă mîrgăritarul de mare preț, va vinde tot ce are și va cumpăra ogorul acela, sau mîrgăritarul.

Invitația: «Căutați mai întii!» trebuie să fie experiența noastră zilnică, din zori cînd ne trezim, atunci să căutăm comuniunea cu Dumnezeu mai înainte de a ne îndrepta spre activitățile noastre de fiecare zi. Domnul Isus ne-a lăsat un minunat exemplu în acest domeniu: «A doua zi, dimineața, pe cînd era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu, și se ruga acolo» (Marcu 1, 35). Unde este altarul personal și familial al rugăciunii de dimineață? Care este scara valorilor atunci cînd este vorba de Cuvîntul lui Dumnezeu, de biserica și misiunea sau lucrarea pe care El ne-a dat s-o facem? Ce loc dăm noi MISIUNII GLOBALE în viața și lucrarea noastră? Care este ordinea cu precădere (prioritară) a comitetelor noastre? Într-un document al Conferinței Generale din 1976 și intitulat «Evanghelizarea și încheierea lucrării, citim fraza următoare: «Noi sintem mereu așa de prinși, de absorbiți de probleme importante, încît nu avem timp pentru ceea ce este esențial».

În octombrie 1917, episcopi și mitropoliții ortodocși erau strinși la Petersburg. Discuțiile lor aveau ca subiect... ce culoare să aibe mitrele lor. În același moment, la depărtare de numai cîteva case, Lenin proclamă revoluția!

Îndemnul: «Căutați mai întii!» m-a fascinat și m-a preocupat în măsură egală, la vederea marilor posibilități ce s-au deschis în Europa de răsărit, ca urmare a evenimentelor bulversante pe care le cunoaștem.

Ne-am fixat noi prioritățile în raport de evenimente?

«Probleme privitoare la structură, la reorganizare și administrare au fără indoială valoarea lor, semnificația lor. În același timp însă, ele nu trebuie să ne preocupe în așa măsură încît să acapareze toate forțele noastre, tot timpul nostru, astfel încît să neglijăm realitatea, nevoile absolute și care sint: evanghelizarea, misiunea globală, îndeplinirea mandatului nostru, care constă în a predica vestea cea bună a Împărăției lui Dumnezeu în lumea întreagă, pentru a servi ca marturie tuturor națiunilor (Mat. 24, 14).

Dumnezeu să ne dea toată înțelepciunea de care avem nevoie, curajul și hotărîrea necesare pentru realizarea apelului Domnului Hristos: «Căutați mai întii!»

L. Ludesher
Președintele Diviziunii
Euro-Africa

«Căutați
mai
întii
Împărăția
lui
Dumnezeu...»

Mat. 6,33

Este uimitor să urmărești modul minunat în care Domnul, Dumnezeu cerului și al pământului, se implică în istoria omenirii și în viața oamenilor creați după chipul și asemănarea Sa. «El izbăvește și El mîntuiește. El face semne și minuni în ceruri și pe pământ», așa cum a fost determinat împăratul Darius să mărturisască.

El oferă oamenilor, chiar și în cele mai dificile situații, ocazia de a-L cunoaște pe deplin și a lua o hotărîre care să fixeze pentru veșnicie destinul lor.

Așa cum știm, după 23 August 1944 evenimentele ce au adus eliberarea celor închiși pentru convingerile lor religioase, care au dus la deschiderea lăcașurilor de cult ce fuseseră închise și transformate în ateliere, depozite, etc., au dus și la arestarea, judecarea și condamnarea a o serie de persoane proeminente, printre care și a mareșalului Ioan Antonescu.

Eu, cel ce semnez aceste rînduri, m-am întors în toamna anului 1945 din prizonierat. Fusesem în diferite lagăre din Germania, ultimul la Wiesbaden. Deși repatrierea a fost destul de dificilă, totuși Dumnezeu mi-a ajutat, intervenind în mod minunat să ajung acasă. Nu știam, la data aceea că Dumnezeu are un plan cu sosirea mea chiar atunci, din prizonierat.

În 1944 terminasem școala de ofițeri printre primii în promoția mea, dar nu primisem tresa de sublocotenent odată cu colegii mei, pentru că «s-a dovedit că este adventist», spunea raportul. Gradul de sublocotenent l-am primit mai târziu, ca urmare a aprecierii episcopului armatei, generalul C. Partenie.

Sosit acasă, am solicitat să fiu încadrat în București, căci soția mea era profesoară la Școala de surori ce funcționa la sediul Uniunii în Labirint. Așa se face că am fost repartizat ca ofițer, în cadrul corpului de pază al închisorii Jilava. Erau trei ofițeri ce răspundeau de paza închisorii.

Aici a fost adus mareșalul Ion Antonescu, Mihai Antonescu și alte persoane din fosta conducere a țării. Ei au fost încarcerați în celule ce constituiau centrul închisorii.

Paza acestora o asigura un grup aparte, îmbrăcați în civil și comandați de un locotenent de jandarmi.

Mareșalul Ion Antonescu se cunoștea bine cu fr. St. Demetrescu. Ion Antonescu fusese șef de promoție în școala de ofițeri, iar fr. St. Demetrescu, fusese și el șeful promoției la aceiași școală de ofițeri, promoția urmă-

toare celei a mareșalului Antonescu. Deci se cunoșteau foarte bine. Fr. St. Demetrescu era însă mult mai apropiat de generalul Piky Vasiliu, ce se afla și el arestat în același lot cu mareșalul.

Cînd s-a semnat legea pentru desființarea «sectelor», fr. P. Păunescu și St. Demetrescu, ca ofițeri de rezervă (fr. P. Păunescu fiind și invalid de război), au înaintat mareșalului un memoriu, rugîndu-l să revină asupra decretului de desființare a «sectelor», cum și anularea dispoziției de deportare pe Bug a sectanților. Ca urmare a acestei intervenții, s-a obținut numai anularea acțiunilor represive.

La închisoare, mareșalul și cei din lotul său, nu veneau în legătură decît cu cei din grupul special organizat pentru paza lor.

Cînd erau scoși la aer prin curtea închisorii, era o privești deosebită. Se remarcă atitudinea demnă, fermă și ponderată a mareșalului.

M-am gîndit atunci că «cine știe dacă nu pentru o vreme ca această» ajunsesem eu aici la paza închisorii Jilava. Dar se cerea prudență și înțelepciune, mai ales că n-a lipsit prea mult ca să fiu și eu încarcerat, pentru că salutăm pe mareșal ori de cîte ori îl întilneam pe acesta, cînd își făcea plimbarea zilnică.

Am luat legătura cu ofițerul de jandarmi care comanda garda specială de pază. L-am prezentat astfel lucrurile — și Duhul lui Dumnezeu i-a înmuiat inima, încît, prin el, am putut trimite mareșalului Antonescu și celor din grupul său, Biblia și literatură religioasă, unele din ele purtînd semnătura fr. Demetrescu.

În acest fel, în ultimele zile pe care aceștia le-au trăit înainte de excutarea lor, au avut răgazul să studieze și să mediteze la problema pocăinței și mîntuirii lor. Am înțeles atunci de ce Dumnezeu a deschis drumul ca să fiu repatriat mai repede și adus la Jilava. Numai cei în cauză și Dumnezeu cunosc rezultatul cercetării Cuvîntului lui Dumnezeu, în situația în care aceștia se aflau. Cred însă că în acele momente dramatice, rezultatul a fost pozitiv, pentru că mai înainte de a fi dus în fața plutonului de execuție, generalul Piky Vasiliu a dat una din cărțile date de mine, unuia din personalul de la închisoare din preajma lui, spunîndu-i: «Ia-o! Citește-o că-ți va prinde bine în viață!»

«Aruncă-ți pîinea pe ape...! (Ecl. 11, 1).

«Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul, decît să te încrezi în cei mari» (Ps. 118, 9).

V. D. Cojea
Pastor-pensionar

ÎN ATENȚIA TUTUROR

Pentru a stabili tirajul calendarului pe anul 1992, toți aceia care doresc să aibe pentru anul 1992 calendarul bisericii noastre, să comande prin pastorul său:

- Calendar de perete
- Calendar agendă

— Calendar carte. Textul zilnic comentat de Spiritul Profetic. Cartea poartă titlul: «Fii și fiice ale lui Dumnezeu».

Intrucît dorim să tipărim din timp aceste materiale, vă rugăm să cereți pastorilor Dvs. să trimită de îndată comenzile la Conferință.

Deasemenea, toți aceia care doresc să se aboneze la revista «Curierul Adventist» să facă acest lucru prin pastorul Comunității din care face parte.

Orice nouă administrație, după o anume perioadă de acclimatizare (pentru unii 100 de zile) stă în fața răspunderii față de cei ce i-au ales. Pentru biserică însă răspunderea este mult mai mare și mai înfricoșată pentru că ea este în primul rând față de Dumnezeu și apoi față de biserică și față de lucrarea pe care aceasta o are de adus la îndeplinire.

După 10 luni (iunie 1990 — aprilie 1991) de activitate a noului Comitet al Uniunii, fr. D. Popa, redactorul revistei noastre a avut următoarea convorbire cu fr. N. Dumitrescu, președintele Comitetului Uniunii, cu privire la activitatea comitetului în această perioadă de zece luni, cum și perspectivele care ne stau în față.

D.P. — Frate Dumitrescu, după zece luni de activitate a noului Comitet al Uniunii, cititorii revistei noastre «Curierul Adventist» sînt interesați să cunoască pulsul bisericii, pulsul general al implicării noului comitet în problemele bisericii, al dezvoltării ei în condițiile actuale. Ce ne puteți spune?

N.D. — Așa cum se știe prea bine, după revoluție, biserica noastră a putut să iasă și să-și aducă la îndeplinire — cu toate forțele — mandatul ei în noile condiții, cu noi mijloace și posibilități. Este adevărat că de la Adunarea Generală a Uniunii au trecut zece luni și privind în urmă ne întrebăm adesea dacă am împlinit așteptările celor ce ne-au ales.

Trebuie să reținem de asemenea, că orice început are specificul lui. Orice nouă condiție, cere o adaptare la noile situații. Dar pe lângă toate aceste realități putem spune că am început o lucrare deosebită de educație a bisericii noastre, în sensul misiunii ei generale, al evanghelizării

și împlinirii mandatului ei.

Pe lângă alte multe lucruri făcute, a fost o perioadă destul de lungă de pregătire. Pregătirea pastorilor, pregătirea membrilor noștri, a comunităților, ca toți aceștia să înțeleagă că noi sîntem astăzi într-o nouă situație.

Că în general, situația din țara noastră, criza morală de care se vorbește foarte mult, nu poate fi întîmpinată decît cu Evanghelia. În acest sens s-au inițiat cursuri de pregătire și eforturi evanghelistice au fost făcute la nivelul districtelor și orașelor, în sălile publice închiriate în acest scop.

D.P. — Sîntem martori la o serie de manifestări conduse de specialiști din cadrul Diviziunii sau Conferinței Generale: seminarii în probleme medicale, medicină infantilă, evanghelizare, nutriție, etc. Nu consideră totuși Comitetul Uniunii că aceste multiple și continui activități trebuie să fie programate nu în raport de ofertă, ci în raport de nevoile prioritare specifice nouă?

Dacă seminariile pentru evanghelizare, probleme medicale, împotriva fumatului, etc., sînt necesare și de dorit, nu consideră Comitetul Uniunii că unele sînt mai puțin prioritare în prezent?

De exemplu: «Ce și cum să gătim?», astăzi cînd în țara noastră, situația alimentară este dezastruoasă? Cînd gospodina se întrebă ce va găsi miine să pună pe masa familiei ei?

N.D. — Mai înainte de toate trebuie să spun că aceste programe sînt făcute în colaborare cu Comitetul diviziunii, care ne-a oferit persoane care să fie cunoscătoare în domenii ca cele pe care le-ați amintit. Este adevărat, dacă este vorba să discutăm

Pulsul Bisericii

«Ce
facem
cu cei
și pentru cei
care intră acum
în biserică?»

despre nutriție, situația este destul de dificilă.

Mă gîndesc însă că aceste cursuri ar putea oferi soluții pentru condițiile în care ne găsim. Noi trebuie să jînem seama și de faptul că multe persoane n-ar participa la o campanie de evanghelizare sub egidă adventistă, dar care sînt dispuse a lua parte la un seminar pe probleme medicale, la un seminar împotriva fumului, sau în problema stresului, etc.

Este adevărat că noi întîmpinăm greutăți și considerăm că este o lucrare destul de dificilă aceea de a face pe membrii comunităților noastre să fie activi în lucrarea de evanghelizare, fiecare în cercul lui, între cei apropiați lui. Pînă atunci, va trebui să mai avem răbdare. Serva Domnului ne spune că lucrarea nu se va încheia pînă cînd membrii bisericii nu-și vor uni eforturile lor, cu eforturile slujbașilor și ale pastoriilor, ca lucrarea să se poată încheia.

Noi socotim că eforturile publice își au importanța și valoarea lor, dar că baza acestora trebuie să fie activitatea membrilor comunității, a fiecăruia în parte.

D.P. — În aceste momente ale vieții bisericii nu considerați că se impune ca în paralel cu activitatea evanghelică, să se acorde în aceeași măsură atenția cuvenită lucrării pastorale în comunitățile noastre, activitate ce a rămas pe planul al doilea pe agenda multora dintre pastori?

Ce facem cu cei care intră acum în biserică? Găsec ei în comunitățile noastre condițiile spirituale necesare creșterii lor? Găsec ei climatul de care au nevoie?

Dacă-mi amintesc bine, diviziunea Americii de Sud a prezentat la In-

dianapolis un program foarte echilibrat din acest punct de vedere.

Are Comitetul Uniunii un plan pentru satisfacerea acestei importante nevoi a comunităților noastre? Mă refer la lucrarea pastorală, de la inimă la inimă, ce a dat totdeauna consistență bisericii.

N.D. — Aveți dreptate. Chiar ieri (9.04.1991) la Conferința București, am avut ocazia și am supus această problemă fraților pastori, care au fost de acord că problema este reală.

În comunitățile noastre intră în prezent un mare număr de noi membri, ceea ce impune o acțiune imediată. De aceea, este necesar să luăm de la capăt, de la A, lucrarea de educație și pregătire spirituală a membrilor, ca nu cumva noii membri să aibe amprenta lipsei de educație și să se comporte uneori fără să dovedească faptul că au trecut prin experiența nașterii din nou și a unei normale creșteri spirituale.

Este adevărat, că pentru numărul mare de membri noi botezați, este nevoie să se reia lucrarea de educație, începînd de la cele mai elementare lucruri, pînă la cele mai avansate, aceasta însemnînd creșterea lor spirituală.

D.P. — Da, consider că este obligatorie continuarea lucrării de pastorație în comunitățile noastre, în paralel cu activitatea evanghelică, și ca un corolar al ei și mă bucur că și noul Comitet al Uniunii vede în acest fel această problemă, pentru că întărind spiritualitatea comunităților noastre, creiem premisele unei activități evanghelice și mai susținute. Lucrarea de pastorație și lucrarea de evanghelizare se condiționează reciproc.

N.D. — Vreau să amintesc că avem și un text biblic care ne atrage

atenția asupra acestui fapt și anume în Cîntarea Cîntărilor, care spune: «Fiii mamei mele... m-au pus păzitoare la vii. Dar via frumuseții mele n-am păzit-o» (1,6). Există și această primejdie. Să alergăm după un număr cît mai mare de convertiți, uîtînd că noi înșine avem un suflet de mintuit, de dezvoltat și de crescut.

D.P. — Așa cum cunoaștem, cele câteva sute de noi comunități înființate imediat după decembrie 1989, aflului deosebit de noi membri din ultimul an ce vin în biserică, ridică printre altele o problemă destul de sensibilă, la ora actuală, și anume, problema caselor de rugăciune, a lăcașurilor de cult. Multe din ele nu mai corespund în prezent. O mare parte dintre cele începute, nu s-au terminat. Care este planul, programul noului Comitet al Uniunii pentru clădirea unor noi lăcașuri de cult, pentru terminarea celor începute, pentru finanțarea încheierii acestor lucrări? Aceasta ținînd seama de devalorizarea galopantă a monedei noastre. Care este planul Uniunii pentru a interveni financiar în mod prompt — pentru a se realiza cît mai repede ceea ce s-a început pînă la această oră?

N.D. — După cum se știe, biserica noastră, a reintrodus în sistemul financiar, practicile bisericii noastre de pretutindeni. Cu ocazia aceasta, au apărut o serie de modificări în structura financiară a bisericii. Este adevărat că frații noștri au fost alarmați la început de această nouă și totuși veche rînduială, de aplicarea noilor rînduieli. Aceasta pentru că comunitățile nu mai au acces la toate finanțele pe care le-au avut în trecut.

Cum se știe toată zecimea merge la Conferință. Conferința trimite un

procent din această zecime la Uniune, iar Uniunea la Diviziune. Școala de Sabat și colectele speciale merg la Conferință și au o destinație precisă, rămânând ca comunitățile să se întrețină din contribuția membrilor pentru tot ceea ce au nevoie în comunitățile lor.

În ceea ce privește construcția caselor de rugăciune, noi am crezut la un moment dat că am făcut foarte mult și că am rezolvat problemele. Dar odată cu înmulțirea comunităților, un lucru ce ne bucură, mergem pe ideea că este normal să avem mai multe comunități mai mici, decât câteva comunități mari, pentru că acestea sînt comunitățile care vor lucra și vor avea succes. În această situație apar și nevoi de noi case de rugăciune.

Sînt comunități care au început să clădească lăcașuri de închinare. Unii reușesc să meargă pînă la capăt. Dar alții și cei mai mulți, nu au puterea financiară necesară ca să termine ceea ce au început.

Comitetul plin al Uniunii din 17—18 aprilie are în plan să abordeze și să găsească o serie de soluții urgente, pentru a veni în întîmpinarea acestor situații, care în adevăr sînt situații deosebite în foarte multe din comunitățile noastre.

D.P. — Problema — așa cum știți și Dvs. — prezintă urgență, deoarece de la o zi la alta valoarea monedei noastre naționale se devalorizează rapid, paralel cu scăderea veniturilor membrilor bisericii, datorită situației economice destul de precare. De aceea cred că Comitetul Uniunii va găsi — împreună cu Diviziunea soluții viabile, bine știind că în această situație în care leul românesc nu este convertibil, nu se poate trimite nimic la Diviziune. Aceasta avînd în vedere și existența unor prevederi ale Comitetului Conferinței Generale ce vizează construirea caselor de rugăciune în condiții speciale. Iar la noi există o asemenea situație specială. Biserica așteaptă ca factorii de răspundere să găsească urgent soluțiile cele mai practice și cit mai repede cu putință.

N.D. — Dacă îmi dați voie, vreau să spun că este adevărat că noua situație impune și noi orientări. Noi am insistat, și cred că exprim punctul de vedere al Comitetului Uniunii, cînd reafirm ideea că noi trebuie să gîndim la o reimpărțire a comunităților mari, în comunități mai mici, care sînt și operative și mai mobile, căci noi trebuie să ne recăpătăm mobilitatea bisericii din totdeauna. Biserica noastră este totuși o mișcare și această mișcare își continuă înaintarea, în sensul cel bun. Sînt frați în comunitățile noastre cărora le vine greu, nu concep să se despărță de grupul cel mare. Socotim că unii ca aceștia n-au înțeles solia Evangheliei și a Spiritului Profetic, care recomandă cu toată căldura și cere ca acest lucru să se facă. În multe părți ale lumii s-au realizat astfel de acțiuni și rezultatele au fost șocante, chiar și pentru cei care nu se așteptau la așa ceva.

D.P. — Chiar dacă unii se simt mai bine într-o comunitate mai mare, pentru că au mai puține obligații și pot fi mai puțin activi, realitatea este însă aceea că mai de dorit este să avem comunități de 100—150 membri. Ele pot deveni centre spirituale și evanghelistice puternice. Acest lucru ar corespunde mai bine misiunii globale în care biserica este angajată.

N.D. — Aș dori să mai amintesc un gînd. Este adevărat că cea mai acută problemă — în ceea ce privește construcția caselor de rugăciune, o avem în București, unde avem comunitățile cele mai mari, dar unde

nu am avut posibilitatea de a avea terenuri pe care să clădim aceste case de rugăciune. În mod deosebit în cartierele în care avem un mare număr de membri, dar nu avem unde construi. Dar sper, cu ajutorul lui Dumnezeu, ca nu peste mult timp să putem raporta bisericii rezolvarea acestor probleme de interes general.

Sper de asemenea că atunci, membrii vor fi gata să sprijine noile construcții ce vor începe. Așa cum am mai spus, o comunitate ideală are aproximativ 150—200 de membri. O astfel de comunitate are mobilitate, toți membri sînt puși la lucru, se înviorază și își dau seama de nevoile lor spirituale, și nu ca înainte cînd erau spectatori leneși, nefăcînd prea mult pentru biserică.

D.P. — Mă gîndesc la Comunitatea Labirint stînd singură în mijlocul dărîmăturilor. Este în permanență într-o situație foarte grea. Ar trebui ca Uniunea și Conferința București să acorde o atenție deosebită rezolvării acestei probleme. Capela din Labirint este legată mai mult de istoria bisericii din țara noastră. De fapt, este singura din București ce se află într-o situație foarte neplăcută.

Trecînd la o altă problemă, care este, frate Dumitrescu, planul Comitetului Uniunii pentru o continuă educare a pastorilor? Pastorului i s-a cerut totdeauna să fie activ, să facă eforturi evanghelistice, i se cere să facă pastorație... etc. El este de fapt placa turnantă a activității bisericii. Restul sînt probleme de su-

ÎNȚILNIREA ADVENTIȘTILOR DIN ROMÂNIA AFLAȚI ÎN DIASPORA (IARD)

Stimați frați,

Dorim să aducem pe această cale, la cunoștința întregii frățietăți advente din România că întîlnirea noastră, a celor ce trăim în Diaspora, va fi ținută și în acest an, 1991, la Darmstadt — Marienhöhe, Germania, în zilele de 2—4 august. Odată cu această invitație dorim să precizăm următoarele:

Toți cei ce vor să participe la întîlnire sînt rugați să se anunțe pînă la data de 1 iunie a.c., trimițînd în acest scop formularul de participare numai pe adresa: Dr. Cornelius Greising, Margaretenstr Nr. 43, 6070 Langen, B.R. Deutschland. Formularele de participare pot fi obținute de la sediile Uniunii și Conferințelor.

Cheltuielile de călătorie tur-retur, cheltuielile de masă-casă, precum și demersurile pentru obținerea autorizațiilor de călătorie de la instituțiile românești sau germane urmează să fie făcute de fiecare în parte, deoarece Comitetul de organizare a întîlnirii nu dispune de absolut nici un fond și nu are nici posibilitatea de a interveni pentru a obține autorizații de călătorie.

Cu deplină încredere în călăuzirea divină și cu dorința unor plăcute revederi în cadrul întîlnirii de la Marienhöhe, rămînem ai Dvs..

din partea Comitetului de organizare a întîlnirii,
Aurel Pălășan
Cornelius Greising
Mircea Diaconescu

prastuctură. Ce facem pentru ei? Ce preocupare aveți pentru îmbogățirea tezaurului lor sufletească, ca să aibe și ei de unde să dea, ca să poată fi eficienți în activitatea lor. Trebuie să recunosc că în trecut au fost cei mai neglijanți. Au fost lăsați — din cauza condițiilor — să se «descurce» singuri. Acum când nu mai există nici un obstacol exterior, ce program are Comitetul Uniunii pentru sprijinirea pastorilor?

N.D. — Conferința Generală are după cum se știe, un plan general de continuă educație a pastorilor. În acest scop are și o serie de inițiative. Este adevărat că noi n-am putut avea acces la aceste inițiative decât numai acum.

Pentru început am imprimat niște casete pentru pastori, casete pe care să le asculte acasă sau când sînt în călătorie și de unde să se mai inspire cu idei noi. Sîntem în curs de a pregăti un material ce este egal cu 20 de ore de predicare, material pe care fiecare pastor să-l studieze și să-l aplice în activitatea lui zilnică. Este adevărat că tot ceea ce facem noi în domeniul «Asociației Pastorale», care... începe să dea semne de viață, urmărește — în adevăr — însușirea pastorului și înzestrarea lui cu posibilități mai eficiente de lucru.

D.P. — Nu considerați că ar trebui ca departamentul publicații și conducerea Uniunii, să hotărască tipărirea și punerea la dispoziția pastorilor și slujbașilor comunităților noastre, lucrări ale Spiritului Profetic? Mă gîndeam la tipărirea integrală a celor nouă volume de «Mărturie pentru Comunitate», a lucrării «Slujitorii Evangheliei» și alte asemenea valoroase lucrări. În prezent «Mișcarea de reformă», tipăreș-

te aceste lucrări și altele din Spiritul Profetic sub numele nostru și... nu facem nimic. Nu considerați că avem o responsabilitate față de Dumnezeu și biserică? Este adevărat că aceasta înseamnă un mare efort financiar, dar investiția făcută merită, căci este o investiție ce aduce roade în activitatea bisericii. Are Comitetul Uniunii această problemă pe agenda sa prezentă?

N.D. — Este adevărat că noi n-am avut o moștenire prea bogată, deși în trecut s-au făcut niște lucrări deosebite în ceea ce privește traducerea Spiritului Profetic. Dar în perioada cea mai fecundă a bisericii noastre în ceea ce privește publicațiile — anii 1945—1947 — s-a avut în vedere marele public și mai puțin lucrarea Spiritului Profetic. În proiectul pentru anul acesta sînt prevăzute cîteva lucrări ale Spiritului Profetic. Este nevoie — așa cum sîntem cu toții de acord — că traducerea lucrărilor Spiritului Profetic să poarte amprenta corectitudinii, căci folosirea nepotrivită, necorectă a unui cuvînt, poate să dea loc la interpretări diferite. Mai avem și o altă problemă, așa cum amînteați legată de «Mișcarea de reformă». Aceasta tipărește la ora actuală, lucrări ale Spiritului Profetic. Ne deranjează faptul că tipăresc sub egida bisericii noastre. Ei sînt în prezent o asociație recunoscută și ar trebui să-și păstreze numele de asociație și să nu acționeze sub numele nostru. N-am luat niște măsuri drastice în privința aceasta, deoarece în de comun acord cu diviziunea, am ajuns la o concluzie. Dar este un adevăr acela că nu numai pastorii, ci și membrii au nevoie de aceste cărți ale Spiritului Profetic pentru edificarea lor și o înzestrare spirituală suficientă, spre a cunoaște

«Este un adevăr acela că nu numai pastorii, ci întreaga biserică are nevoie de cărțile Spiritului Profetic».

asa cum se cuvine, voia lui Dumnezeu din Sfinta Scriptura si Spiritul Profetic.

D.P. — Ați putea să spuneți bisericii, care este stadiul la care s-a ajuns în prezent, în problema înființării unui orfelinat, sau a unei instituții care să se îngrijească de o anumită categorie de copii, de educația lor creștină. În ultimul timp, au avut loc câteva vizite din partea Conferinței Generale pentru scopul acesta și vă rugăm să ne spuneți dacă s-a ajuns la o înțelegere fermă și când vor demara lucrările de realizare a înțelegerilor perfectate?

N.D. — Problema cea mai importantă este aceea de a se găsi formula necesară spre a se veni în ajutorul copiilor și mai ales a celor handicapați. Ne dăm seama că o serie întreagă de instituții din străinătate se interesează de problema aceasta și pe plan general, nu numai în cadrul bisericii noastre. Dar am avut și noi câteva vizite din partea unei asociații «Asociația internațională pentru îngrijirea copilului (I.C.C.), care a venit de câteva ori la noi în țară, a făcut demersuri ce au fost bine primite de către forurile competente. Dar problema ce se pune este aceea că această asociație nu poate subvenționa un asemenea orfelinat, ci trebuie să fie o asociație română. Societatea ADRA a preluat această răspundere și a înființat o societate care să se ocupe cu administrarea unui asemenea orfelinat. De curind, Ministerul Sănătății ne-a comunicat că ni s-a aprobat atribuirea unei creșe, a unei case a copilului în Dămăroaia, o clădire foarte bună, corespunzătoare și sîntem în curs de perfectarea formalităților de predare. Am dori ca să încheiem această lucrare de preluare și amenajare a ei pînă la venirea fr. Folkenberg la București (luna mai a.c.) ca dinsul

personal să facă oficial deschiderea acestei instituții umanitare.

Pe de altă parte, chiar acum este în țară, o altă echipă din partea unei asociații care dorește să sponsorizeze educarea copiilor. Această asociație urmărește să achiziționeze o clădire în numele bisericii noastre, bineînțeles, care să devină un cămin de copii în care să se facă educația noastră religioasă acestor copii. Și pentru că nu avem școlile noastre, să meargă la școlile publice, dar toată cealaltă educație să fie făcută de către biserica noastră. Și în acest domeniu sîntem deja, zic eu, într-o fază înaintată. De curind (ieri) la Ploiești, prefectul județului ne-a oferit o clădire, se pare că este corespunzătoare, chiar astăzi sînt la Ploiești doi delegați ai noștri să vadă așezămintul, condițiile, ce investiții trebuie făcute și credem că și aici putem avea un nucleu în domeniul copiilor, al educării lor într-un spirit creștin, în spiritul bisericii advente. Credem că acesta este un lucru important și sperăm ca după demarare să meargă mai ușor lucrurile și să putem găsi și în alte locuri posibilitatea extinderii acestei lucrări. Acum trebuie să ne mulțumim cu începuturi mai slabe.

D.P. — Are în plan Comitetul Uniunii înființarea unor spitale, unor cabinete medicale, deci a unei activități medicale mai de amploare în țara noastră?

N.D. — Comitetul Uniunii se gîndește la acest lucru. Dar de la a gîndi la a face, este un drum destul de mare ce trebuie parcurs, mai ales atunci cînd este vorba de punerea în funcțiune a unui spital sau a unui sanatoriu. Sfatul pe care specialiștii ni l-au dat, a fost acela de a nu începe cu asemenea lucruri mari, căci nu le vom putea face față. Deocam-

dată, să începem cu probleme de educație sanitară, principii elementare de viață sănătoasă care pot fi ușor oferite și fără prea mari investiții, la care putem avea totdeauna accesul.

Dar, pentru moment avem asociația cadrelor sanitare. Din păcate, asociația nu s-a dovedit viabilă pînă la ora aceasta. Cei ce au fost aleși să conducă asociația, au plecat în alte locuri, poate mai fertile decît la noi, acolo unde lucrurile sînt începute mai demult, deci s-au dus la un lucru gata făcut. Dar ne preocupăm această problemă. În cursul acestei luni (aprilie) și începutul celei viitoare, vor avea loc adunări de reorganizare la nivelul Conferințelor și apoi al Uniunii, în cadrul acestei asociații, pentru alegerea unei noi conduceri care să pună pe picioare un sistem — am zis noi — de cabinete medicale. În legătură cu aceasta, o experiență foarte bună este făcută la Cluj. Dr. Szentagotay împreună cu Conferința Cluj, au deschis un cabinet medical, care s-a dovedit și se dovedește a fi foarte util, cu foarte bune rezultate nu numai în domeniul sanitar, ci și în cel religios. Nenumărați pacienți iau legătură cu adventiștii, îi cunosc așa cum sînt și nu cum au fost descriși de alții și sînt uimiți să constate că această biserică despre care au zisera foarte multe lucruri rele, se ocupă cu lucruri așa de nobile și mulți au oferit pentru acest dispensar sume de bani ca să poată funcționa mai departe, spunînd: «sîntem alături de Dvs». Este regretabil că avem deocamdată numai la Cluj un asemenea cabinet. Tot fr. Szentagotay se străduiește să deschidă un al doilea dispensar la Bistrița, tot în Conferința Cluj. Poate că aceste inițiative vor fi un stimulent și pentru alții, văzînd că lucrurile merg atât de bine. Aceasta cere însă un spirit de sacrificiu. Și cred că avem încă nevoie să învățăm să avem un asemenea spirit, ca să facem să funcționeze aceste unități — mici la început, pentru mulți poate neînsemnate, dar ele sînt nucleul din care s-ar putea să se dezvolte un sistem normal, așa cum biserica noastră are pretutindeni.

D.P. — Știu că și la Piatra Neamț există o asemenea inițiativă.

N.D. — De la Piatra Neamț nu avem nici un raport. Înțeleg că este ceva, dar încă nu am învățat să raportăm și din această cauză știrile nu vin la timp.

D.P. — În finalul încercării mele de a face pe cititorii revistei noastre să simtă pulsul bisericii, mai am o problemă, foarte actuală, pe care aș dori să o abordez.

Trăim într-o societate în plină efervescentă din toate punctele de vedere. Efervescentă politică, economică, religioasă, etc.

Clădirea din București, cart. Dămăroaia unde va funcționa orfelinatul

Care mai este situația pe plan religios din țara noastră? Ecumenismul acela național de care se făcea atita paradă înainte, sub ce formă se mai manifestă el astăzi?

Care mai este relația bisericii noastre cu celelalte denominațiuni?

Cum vedeți problema libertății religioase din perspectiva noii Constituții? În ce măsură prevederile ei vor rezolva marile probleme de conștiință ce le întîmpinăm în școli, armată și chiar la locul de muncă? Cum vedeți aceste relații, în prezent și viitor?

N.D. — Întotdeauna biserica noastră a avut probleme mai grave sau mai puțin grave, în legătură cu modul în care a fost privită de celelalte biserici. Biserica noastră este unică în felul ei, doctrina ei, deși are foarte multe părți comune cu doctrina altor biserici, are și doctrine specifice ce nu sînt atît de bine înțelese, deși ele sînt întemeiate pe Scripturi. Despre relațiile noastre cu alte biserici, pot spune că este numai normal ca ele să fie relații de frățietate, de înțelegere, de deschidere, de respect reciproc. Mai este adevărat că există și încă destul de dezvoltat, un spirit de intoleranță în țara noastră. Acest fapt s-a văzut foarte bine cu ocazia pregătirii proiectului legii privind libertatea religioasă și legea cultelor. S-a văzut destul de pregnant că marile biserici istorice, n-ar avea nevoie de o lege a cultelor și a libertății religioase — și eu sînt de acord cu lucrul acesta. Cele mai interesate într-o lege a cultelor sînt bisericile mici, pentru că ele sînt foarte ușor trecute cu vederea atunci cînd se discută marile probleme de conștiință și ale libertății religioase. Este adevărat că noul proiect al legii cultelor,

după aprecierea noastră și după aprecierea departamentului libertății religioase de la Diviziunea noastră, este un proiect destul de bun, nu foarte bun, dar destul de bun, mai bun decît orice proiect de pînă acum, dar este totuși numai un proiect, rămînînd ca parlamentul să-și spună cuvîntul în ceea ce privește forma lui definitivă. Noi nădăjduim că în condițiile declarațiilor de democrație, înțelegere, de libertate de conștiință pe care le-au făcut guvernării noastre, legea va putea trece, ba putem spune că poate să fie și îmbunătățită.

În ceea ce privește însă problema relațiilor ecumenice, noi Adventiștii de Ziua a Șaptea avem o concepție mai aparte în legătură cu ecumenismul. Mai întîi, fără nici un pic de mindrie, cu destulă modestie, putem spune că adevărata mișcare ecumenică, este mișcarea adventă. Ea are în cuprinsul ei orice neam, limbă și popor de pe glob. Căci ea predică tuturor neamurilor Evanghelia. În sinul ei vin toate neamurile și formează laolaltă o familie mondială. Noțiunea de ecumenism așa cum este ea concepută de teologi și de toate bisericile în special, are o nuanță aparte. Pe plan mondial, noi ca biserică ne-am pronunțat că nu putem participa ca membri ai mișcării ecumenice. Motivele sînt foarte bine justificate. Principala problemă ce se urmărește prin acest ecumenism, este aceea ca să dispară așa numitul prozelitism. Cu ocazia prezentării proiectului legii cultelor, s-a ridicat problema prozelitismului. S-a propus să se introducă în proiect un articol care să interzică prozelitismul. Noi ne-am opus, deși și noi sîntem împotriva prozelitismului. Și să nu vă mire, căci prozelitismul înseamnă cîștigarea de adepți prin mijloace de constrîngere sau înșelăciune, promisiuni, etc. Cu ocazia aceea noi am motivat că Adventiștii de Ziua a Șaptea nu promit nimănui raiul și nu amenință pe nimeni cu iadul. Biserica noastră își depune doar mărturia ei, ca oamenii să cunoască și să ia hotărîrea și poziția pe care ei o doresc.

Vreau să amintesc că în țara noastră a luat deja ființă Consiliul Ecumenic Național. A fost inițiativa cîtorva biserici și bineînțeles că am primit și noi invitația de a intra ca membri în acest organism ecumenic național. Consecvenți concepției noastre cu privire la ecumenism și fiind seama și de poziția bisericii mondiale, sigur că răspunsul nostru a fost:

«Salutăm ideea de unitate, de unire, de înțelegere, de deschidere, dar socotim că Mintuitorul a vorbit despre unitatea membrilor bisericii lui Hristos. Domnul nu S-a rugat ca

toate bisericile să fie una. El S-a rugat ca cei credincioși să fie una. Noi sîntem de acord cu unirea credincioșilor în jurul Domnului Hristos, Mintuitorul, și al adevărului, dar nu credem că este necesar să ne unim cu o serie de biserici care n-au toate lucrurile comune, care nu pot să subscrie la același crez și care nu cunosc aceeași autoritate ecleziastică. Atunci noțiunea de biserică și-ar pierde conținutul. Motivul acesta, și faptul că noi sîntem chemați și socotim că sîntem chemați să avem o misiune față de țara noastră, și de ce nu — ne socotim responsabili față de rezolvarea crizei morale din țara noastră, socotim că putem aduce un aport substanțial la lucrarea aceasta, dar nu putem face toate acestea în cadrul ecumenismului, care să pună restricții mărturisirii noastre de credință. Noi ne păstrăm poziția noastră separată, cu sublinierea că sîntem dispuși să primim a avea statutul de observatori în cadrul acestei organizații și dacă sîntem acceptați, vom primi aceasta cu toată plăcerea. Dar mai mult nu.

A luat ființă și liga evanghelistică, o asociație care are în componența ei 6—8 biserici, la care noi n-am fost invitați a lua parte. Dar răspunsul nostru ar fi fost același și în acest caz, nu pentru că nu dorim să fim în pace și bune relații cu toată lumea, ci pentru că socotim că specificul nostru și misiunea noastră cere să rămînem distincți ca biserică a lui Dumnezeu pentru vremea aceasta.

D.P. — După cîte știu, acum aproape un an, într-o discuție avută cu reprezentanții tuturor bisericilor la fostul Departament al Cultelor — actualul Secretariat pentru Culte — cineva cu răspundere cerea să se ia anumite măsuri categorice, față de cei care, eventual, nu ar fi dispuși să colaboreze în cadrul acestui ecumenism național, ecumenism care să fie pus în slujba intereselor generale. Nu considerați că există primejdia a ceea ce am sesizat atunci — ca acest organism ecumenic să fie folosit în alte scopuri decît acela ce decurge din existența în sine a organizației? Este temerea ce mi-am exprimat-o atunci, și anume că de zeci de ani biserica în țara noastră a fost folosită ca un instrument. În prezent, din discuțiile purtate, din cele constatate, a dispărut oare primejdia manipulării bisericii indifferente de cine anume?

N.D. — Problema care se pune este de principiu. Mișcarea ecumenică a plecat de la situația alarmantă a bisericilor protestante, care și-au pierdut misiunea, și-au pierdut și puterea și au căutat ca pentru a supraviețui și a continua să vieze să se unească laolaltă. În acest context, mișcarea ecumenică se recu-

noaște în mod unanim că are numai obiective sociale. O biserică trebuie să se ocupe de religie, de educația religioasă a oamenilor, de formarea lor, nu numai pentru lumea aceasta, ceea ce este un lucru foarte important. Biserica noastră are ca obiectiv pregătirea credincioșilor ei și pentru viața aceasta, oferindu-le un mod de viață sănătos, o înaltă concepție despre viață, pornind de la concepția creaționistă a bisericii noastre.

Pe de altă parte mai este și un alt aspect și anume, atunci când la noi se discută ecumenismul național, și nu trebuie să se ascundă nimeni, se are în vedere anihilarea predicării Evangheliei. O față bisericăscă mi-a și recunoscut într-o împrejurare că noi facem bine că evanghelizăm pe oameni, pentru că societatea românească are nevoie de evanghelizare. Jumătate de veac de comunism și ateism, a dus pe oameni în situația să uite de Dumnezeu. De fapt, spunea că biserica dinșilor nu mai face misiune și slujitorii lor nu se mai ocupă prea mult de lucrul acesta. Dar n-o să recunoască public, acest lucru. Pe noi nu ne-a încurajat nimeni la treaba aceasta, ci socotim că în cadrul misiunii noastre, noi ne păstrăm mai departe identitatea — căci este problemă de identitate.

În altă ordine de idei, vorbind despre primejdia ca o asemenea mișcare ecumenică să fie folosită, așa putea spune că nu totdeauna trebuie să fie statul care s-o folosească. Dar s-ar putea întâmpla ca majoritatea celor ce formează această mișcare ecumenică, să folosească metode pentru ca să aducă la tăcere pe așa ziii de zidenți, care nu sînt de acord cu punctele de vedere ale majorității.

D.P. — Mă gîndeam la lucrul acesta deoarece, așa cum știm, la o

discuție în parlament, un anume parlamentar s-a referit la biserică, cerînd să se folosească finanțele lor pentru rezolvarea unor probleme sociale. Deci posibilitatea manipulării unor organisme bisericăști, oricare ar fi acelea.

N.D. — Da! Deputatul Dumitrescu, rețin foarte bine cînd a luat cuvîntul, dar mi s-a părut din intervenția lui — că omul nu cunoaște toate lucrurile și a uitat de faptul că, la ora aceasta și statul recunoaște că este adeptul separației dintre biserică și stat, separarea funcțiilor bisericii de funcțiile statului. În ceea ce mă privește, îmi place să cred că statul, așa cum se declară că vrea să fie, nu se va amesteca în această mișcare ecumenică, în Consiliul ecumenic național. Mai mare îmi este teama că aceia care formează majoritatea în consiliu vor impune punctele lor de vedere care să anihileze pe cei mai puțini la număr.

În declarația de principii la noua lege a cultelor se declară oficial și se declară de către toți participanții, că bisericile sînt egale în fața legii. Ași cita pe cineva care are răspunderi în problema aceasta: «Cît voi fi eu, toate bisericile se vor bucura de egalitate în tratarea problemelor».

D.P. — După cite știe eu însă, persoana în cauză și-a dat demisia, și atunci?

N.D. — Da, dar el este și continuă să activeze. Totuși noi ne găsim în fața unei primejdii odată cu apariția Consiliului Național Ecumenic. Mîine, poimîine, dacă se merge pe ideea de pînă acum a ecumenismului acesta, se va spune că cine nu acceptă mișcarea ecumenică nu este român. Dacă vom asimila cetățenia

română cu apartenența la mișcarea ecumenică, înseamnă că am intrat deja pe un teren care nu ne mai aparține nouă ca biserică.

— D.P. — Legată cu cele de mai sus, vă rog să-mi permiteți să abordez o ultimă problemă. Sîntem implicați împreună, Dvs. și cu mine, în Organizația națională pentru apărarea libertății religioase și de conștiință, «Libertate și Conștiință» care, trebuie să recunoaștem, că pînă în prezent n-a acționat, sau a făcut foarte puțin.

Nu considerați că este datoria noastră, datoria organizației în sine, avînd în vedere tocmai problemele acestea și cele care ne stau înaintea ca această asociație să se dezvolte cît mai mult, de la nivelul local și pînă la cel național. Ar trebui ca fiecare comunitate să devină o filială locală a acestei asociații. Ea trebuie să devină o asociație puternică. Să primească în rîndurile ei din afara bisericii — persoane și personalități, care să fie active în cadrul organizației «Conștiință și Libertate». Pentru că vom fi confrunțați cu probleme și trebuie să existe un organism — în afara bisericii — care să contribuie la respectarea drepturilor omului sub toate aspectele.

N.D. — Mă bucur că ați abordat această problemă, pentru că ea este legată de însăși ființa bisericii noastre. Știți prea bine și frații noștri își pot aduce aminte, că serva Domnului ne spune că biserica noastră trebuie să fie campioana apărării libertății religioase. Aceasta, în sensul că, avînd în vedere specificitatea ei, ea are nevoie în adevăr să militeze pentru această libertate. Pînă la ora aceasta, deși ea a luat ființă, este recunoscută în mod legal, are deci un statut de asociație legală, noi n-am făcut prea mult pentru ea, dar doresc să folosesc ocazia să amintesc că această asociație este deschisă tuturor celor ce sînt de acord cu statutul ei și au pe inimă libertatea religioasă și libertatea de conștiință. Este deschisă și în curînd vom și comunica măsurile ce trebuie luate în vederea unei organizări depline și a unei eficiente activități pentru apărarea libertății religioase și de conștiință.

De ce să n-o spunem, deși această asociație nu are caracterul unei apartenențe bisericăști, ea va îmbrățișa toate problemele oricărei biserici care dorește să apeleze la serviciile ei. Pe viitor noi vom căuta să venim în întîmpinarea problemelor ce vor apare, în învățămînt de exemplu, în cazul examenelor care sînt stabilite în ziua de Sabat și care, în mod normal, trebuie să fiină seama de un număr de cetățeni care sînt privați de posibilitatea de a se bucura de drepturile acestea. S-au mai făcut asemenea demersuri și se pare cu succes

și chiar în prezent sintem pe cale să înaintăm un memoriu, să facem o intervenție pentru un asemenea caz.

Vreau să mai amintesc aici, că pentru a cunoaște situația, este nevoie ca frașii noștri, cetățenii din țară, care constată abuzuri în probleme de libertate religioasă și de conștiință, să sesizeze asociația aceasta, al cărui sediu este deocamdată pe str. Plantelor nr. 12. Să sesizeze orice abuz în domeniul acesta, pentru ca să putem face demersuri pentru rezolvarea sau pentru deshiderea urechilor oamenilor față de aceste probleme.

D.P.— Da! Dar în vederea acestui lucru asociația trebuie să se facă cunoscută. Să ajungă să fie cunoscută în marea măsură. De aceea se impune apariția de urgență a revistei «Conștiință și Libertate», care este organul acestei asociații, revistă ca-

re să fie difuzată pretutindeni, să facem cunoscut care sînt scopurile, intențiile acestei asociații, spre a putea acționa în direcția pentru care a fost creată.

N.D.— Da! Fiecare celulă a bisericii trebuie să fie implicată în apărarea libertății religioase. În cazul nostru, noi recomandăm fiecărei comunități să devină membră a acestei asociații și am recomanda, în ceea ce privește biserica noastră, pe ceilalți îi lăsăm să procedeze cum consideră dinșii că este mai bine, recomandăm ca comunitatea locală să devină o filială a acestei organizații, iar membrii ei să devină membrii activi ai acestei organizații. Să formăm deci, împreună cu alții ce vor dori să se afilieze nouă, o forță destul de puternică pentru a putea contracara anumite tendințe, sau pentru a aduce pe oameni în spiritul tole-

ranței și al libertății religioase.

D.P.— Vă mulțumesc foarte mult, frate Dumitrescu, pentru disponibilitatea de a purta acest dialog. Pentru a da posibilitate cititorilor revistei noastre de a simți pulsul real al problemelor ce confruntă biserica.

Avem convingerea că Dumnezeu va sprijini orice efort sincer făcut pentru ca mandatul pe care îl are biserica de adus la îndeplinire — în condițiile actuale — să fie îndeplinit cu maximă eficiență, în puterea Duhului lui Dumnezeu și în spiritul blîndeții și smereniei, al sacrificiului de sine și al urmăririi interesului general al binelui și progresului bisericii.

București,
12 aprilie 1991

„Pentru slava lui Dumnezeu!”

Și acum, să părăsim pentru câteva clipe Scripturile Vechiului Testament, pe care mulți creștini le apreciază a fi numai pentru evrei și să descoperim ce ne spun Scripturile Noului Testament în legătură cu declarațiile lui Isus și ale lui Pavel, texte scrise la începutul acestui articol în legătură cu hrana creștinului.

Mai înainte însă de a trece la explicația acestor texte, este necesar să cunoaștem aprecierile lui Isus și ale lui Pavel față de Scripturile Vechiului Testament.

Isus însuși spune: «Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine» (Ioan 5,39).

În timpul lui Isus pe pămînt, Noul Testament nu exista.

Pavel deasemenă scrie: «Toată Scriptura este insufletită de Dumnezeu și de folos să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună» (2 Tim. 3, 16—17). Este de remarcat faptul că nici pe timpul lui Pavel Noul Testament nu era alcătuit, o parte însemnată din cărțile lui nefiind încă scrise.

Pentru toți aceia care nu apreciază la justa lor valoare și inspirație Scripturile Vechiului Testament, Pavel le scrie: «Dar ei au rămas greoi la minte, căci pînă în ziua de astăzi la citirea Vechiului Testament, această mahramă rămîne neridicată, fiindcă mahrama este dată la o parte în Hristos. Dar pînă azi, cînd se citește Moise rămîne o mahramă peste inimile lor» (2 Cor. 3, 14—15).

Cum zice Scriptura!

În Evanghelia după Matei 15,11, Isus face o declarație în fața fariseilor și cărturarilor, de față fiind și ucenicii, zicînd: «Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură, aceea spurcă de om». S-ar părea că Isus a desființat pentru credincioșii nou testamentari legea sanitară.

Aceasta a vrut să spună El în vers. 11? S-a referit El aici la animalele curate sau necurate? În vers. 20 El precizează cititorului Scripturii ce a vrut să spună, și anume: «Iată lucrurile care spurcă pe om, dar

a mînca cu mînile nespălate nu spurcă pe om». Aceasta a fost discuția pe care Fariseii și cărturarii au provocat-o în fața lui Isus (Matei 15, 1, 2). Dacă El le-ar fi vorbit atunci că pot mînca orice animal, aceștia ar fi fost în stare ca pe loc să-L omoare cu pietre.

În Evanghelia după Marcu 7,19, este redată aceeași discuție a lui Isus cu cărturarii și Fariseii, dar o redăm aici întrucît în acest text există o expresie pe care în mod deosebit se sprijină mulți creștini pentru a mînca orice. Ei susțin, potrivit textului că Isus «a zis astfel făcînd toate bucatele curate».

Precizăm cu această ocazie că cuvintele: «a zis astfel» traduse de Cornilescu în limba romînă, nu sînt menționate în originalul grec. El a bănuț că așa a vrut să zică Isus în vers. 19. O nouă traducere apărută de curînd, se pare tot de Cornilescu însă revizuită, expresia «A zis astfel» este scrisă cu litere cursive, precizînd prin aceasta că ea nu se află în original.

Traducerea acestui text din limba greacă, zice așa: Pentru că nu intră în inimă, ci în pînțe și acesta elimină în intestine, făcînd astfel curățirea (corpului). Aceeași declarație o găsim și în traducerile: Romînă de Niulescu și Gala Galaction; Germană de Luther și Leander; Engleză versiunea King James; Franceză de Segond, maghiară nerevizuită de Károly Gáspár, Latină de Nestel, și altele.

Următorul text este cel din Fapt. Apostolilor 10, 9—15.

Apostolul Petru se găsea la lope. El s-a urcat pe terasa casei unde era găzduit, ca să se roage. Pe la amiază i s-a făcut foame și a avut o vedenie; a văzut un vas ca o față de masă mare cu tot felul de dobitoace curate și necurate (vers. 12), «Și un glas i-a zis «Petre scoală-te, taie și mîncă!». Petru însă, care a fost de față cînd Isus a zis Fariseilor și cărturarilor că nu ce intră în gură spurcă pe om (Mat. 15, 11), n-a înțeles atunci că poate mînca orice animal, și a zis glasului care i-a vorbit: «Nicidecum Doamne, căci niciodată n-am mîncat ceva spurcat sau necurat» (vers. 14).

Textul în discuție este vers. 15 care arată că un glas i-a zis: «Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat», text pe care se sprijină mulți. Așa a înțeles

Petru din vedenia pe care a primit-o de la Dumnezeu? În vers. 28 el declară ce a înțeles, în fața lui Corneliu: «dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat». Și în acest text Scriptura ne spune că n-a fost vorba de animale curate sau necurate.

În continuare, în 1 Cor. 10, 25 Pavel scrie: «Să mâncați din tot ce se vinde pe piață, fără să cercetați ceva din pricina cugetului», text controversat în rândul creștinilor și mai ales pentru cei care cunosc originalul care zice: «Mâncați orice se vinde din măcelărie» (trad. Nițulescu).

Pentru clarificarea acestui verset «greu de înțeles» așa cum scrie Petru în a doua sa epistolă la cap. 3, 16, să studiem cu atenție capitolul 8 din aceeași epistolă și cap. 10, 18—33. Din studiu făcut reiese clar și vom vedea aceasta și mai firzui, că Pavel a scris credincioșilor din Corint **despre carnea jertfită idolilor** și nicidecum de animalele curate și necurate.

Evreii necreștinați, care locuiau în Corint, aduceau în continuare jertfe din animalele curate, din vite. O parte din animal era adusă jertfă, o parte era mîncată, iar o altă parte și în special partea din spate a animalului era vîndută la măcelărie pentru că ei n-o mîncau potrivit datinei lor, tot așa cum nu mîncă evreii habotnici de azi. Dar cineva poate spune: În Corint, oraș păgîn, cei mai mulți erau cetățeni dintre neamuri care nu păstrau legea sanitară și aceștia vindeau și ei la măcelărie ce rămînea de la jertfele lor. Carnea aceasta nu era necurată?

Ca răspuns la această întrebare și spre a ști ce jertfeau păgînii, să studiem Fapte 14, 8—15 unde ni se precizează că și aceștia jertfeau tot animale curate, pentru că: «Preotul lui Jupiter», deci preot păgîn, «al cărui templu era la intrarea cetății, a adus tauri și nu porci», și cununi înaintea porților și voia să le aducă jertfă» pentru minunea făcută acolo de Pavel și Barnaba (v. 18), rînduială care a fost moștenită pînă astăzi de cei cucernici.

Spre convingere, cel ce vă scrie aceste rînduri, vă redă o practică a familiei sale de cînd era copil. Părinții, ortodocși fiind, ori de cîte ori făceau pomană, foloseau numai carnea animalelor curate, din vite, pentru că altfel slujitorul altarului nu accepta cu nici un chip să se roage ca să o sfințească.

De aceea Pavel, în 1 Cor. 10, 28, scrie clar de carnea curată **jertfită idolilor** și nicidecum de cea necurată. Altfel el s-ar contrazice cu ce scrie mai firziu.

Un alt text al apostolului este cel dela Romani, 14, 14, în care scrie: «nimic nu este necurat în sine și că un lucru nu este necurat decît pentru cel ce crede că este necurat».

Printre credincioșii din Roma, la fel ca și în Corint, Galatia, Efes, Filipi, Colose și Tesalonic, existau și evrei creștinați care adesea făceau greutăți credincioșilor veniți dintre neamuri, obligînd pe aceștia să se supună unor practici iudaice ieșite din uz și cu care Pavel a avut mereu de lucru. Acești iudei creștinați din Roma susțineau că, deoarece la cruce legea ceremonială a jertfelor și-a avut împlinirea, Hristos fiind adevăratul Miel de jertfă, nu mai trebuie aduse jertfe și ca atare, creștinul nu mai trebuie să ucidă animalul doar pentru pofta lui, să mînce doar verdețuri.

Pentru liniștirea acestei controverse existente printre credincioșii din Roma, Pavel scrie în vers. 1 și 2 din același capitol cele ce urmează: «Primiți bine pe cel slab în credință și nu vă apucați la vorbă asupra părerilor îndoielnice. Unul crede că poate să mînce de toate, pe cînd altul care este slab, nu mîncă decît verdețuri».

Apostolul socotea pe acești tulburători ca fiind «slabi în credință». Precizăm că el nu declara slabi în credință pe vegetarieni, ci pe tulburătorii comunității.

Ce însă a vrut să spună el cînd a afirmat că: «Unul crede că poate să mînce de toate»? Duhul lui Dum-

nezeu care l-a călăuzit în scrierile lui (2 Petru 1, 21) se contrazice? Lui Moise i-a dictat să scrie legea sanitară din Leviticul 11 pentru binele, fericirea și curăția sufletească și fizică a omului, iar lui Pavel i-a dictat să scrie direct contrariu? S-a contrazis Divinitatea în pozițiile și rînduielele date vreodată pămîntenilor? De ce atunci a dictat lui Pavel să scrie în Evrei 13, 8 că «Ius Hristos este Același ieri și azi și în veci» și lui Iacob, să scrie în cap. 1, 17 că «în El nu este nici schimbare, nici umbră de mutare»?! A desființat apostolul legea sanitară? A fost el în dezacord cu Scripturile Vechiului Testament pe care le declară în 2 Timotei 3, 16 că «sînt insuflăte de Dumnezeu»?

Iată pentru ce Pavel în 1 Cor. 8, 13 și Rom. 14, 21 scrie că «dacă o mîncare face pe fratele meu să păcătuiască, **nu voi mânca niciodată carne**»; și aceasta din cauza cugetului fratelui slab în credință.

Spre încheiere, au mai rămas cele două texte: Tit 1, 15 în care stă scris că «Totul este curat pentru cei curați, dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat: pînă și mintea și cugetul le sînt spurcate», text pe care-l folosesc mulți creștini ca să arate că din cauza confuziei din mintea lor, unii credincioși învață că nu poate un adevărat creștin să mînce tot ce-i place, și mai ales textul din 1 Timotei 4, 4, care în mod deosebit este folosit de aceștia împotriva legii sanitare, text care zice: «Căci orice făptură este bună și nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulțumire».

Întrebăm pe acești creștini: Pe lîngă porc, sau cal, sau iepure, sau urs, sau porc mistreț... se poate mânca și cîine și pisică și scoică, și raci și melci...? Și, desigur ei vor răspunde așa: Sigur că da, numai cu condiția să-mi placă. Mă rog peste ce-mi place și Domnul sfințește acel aliment, pentru că Pavel îmi prescrie o singură condiție: «Să iau cu mulțumire» (vers. 4). Nu fac așa, zic ei, creștinii de pe tot pămîntul? Și continuăm să-i întrebăm: Atunci, mîncăți și șerpi și broaște...? Și ei vor răspunde: Dacă-mi plac, da! desigur cu condiția «Să iau cu mulțumire, cum precizează Pavel».

Un caz autentic scris într-un ziar, întărește se pare, convingerea acestor creștini. Undeva în India a existat o groapă mare în care își aveau cuibul mii de șerpi mari și mici, veninoși și neveninoși. Nefiind prea departe de o comună, oamenii erau adesea atacați de aceștia iar unii mureau din cauza mușcăturilor lor veninoase. Într-o zi, comuna a chemat pe toți locuitorii cu topoare, cu sape, lopeți, ciomege și ajunși la fața locului au dat o luptă crîncenă cu șerpii pînă i-au omorît pe toți. Rezultatul: Doi dintre oameni au murit mușcați de șerpi, dar după biruința finală, cu toții au făcut o masă mare și au mîncat toți șerpii.

Aceasta a vrut să ne precizeze Pavel inspirat în Tim. 4, 4, text pe care în mod deosebit se sprijină creștinii care pretind că pot mânca orice cu condiția să le placă? AȘA ZICE SCRIPTURA? Categorie NUI De ce atunci, oricît de stăruitor ne-am ruga peste animalele necurate arătate de Scriptură, nu le mîncăm și laptele? De ce creștinii folosesc numai laptele dela cornute? Cartea Sfîntă ne spune de ce!

Tocmai pentru clarificarea acestui text din 1 Tim. 4, 4, Pavel aduce două argumente ce nu se mai găsesc în vreuna din epistolele sale.

Primul, este cel dela vers. 3 din același capitol, care precizează: «Ei opresc... întrebuițarea bucatelor pe care **Dumnezeu le-a făcut** ca să fie luate cu mulțumire de către cei ce cred și cunosc adevărul», adică cunosc CUM ZICE SCRIPTURA (Ioan 7, 38 orig.), și nu oricine, iar al doilea argument al lui este **textul cheie** care lămurește și mai concludent toate textele apostolului.

Acest al doilea argument se găsește în vers. 5, unde

scrie: «pentru că este sfințit prin Cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune». Atragem respectuos atenția tuturor cititorilor acestui articol că apostolul nu a scris să mîncăm ceea ce este sfințit prin Cuvîntul lui Dumnezeu sau prin rugăciune. El nu scrie că alimentul pe care-l introducem în gură trebuie să îndeplinească una din cele două condiții pentru a fi sfințit, cum spun mulți creștini: Ori Cuvîntul lui Dumnezeu, ori rugăciunea noastră! Din contra, el scrie foarte clar că acel aliment trebuie negreșit să îndeplinească două condiții: Mai întîi să fie sfințit prin Cuvînt, și în al doilea rînd prin rugăciunea noastră.

Dacă aruncăm o privire retrospectivă asupra celor scrise pînă aici în acest articol, constatăm că Cuvîntul lui Dumnezeu (v. 5) supranumit și Sfînta Scriptură, ne arată clar care sînt viețuitoarele curate și necurate stabilite de Dumnezeu dela Creațiune și pînă astăzi. Sînt însă unii creștini care declară că Vechiul Testament este regula de conduită numai pentru evrei și Noul Testament pentru creștini.

Regretăm că Pavel socotește pe aceștia «greoi» în a înțelege soliile și valabilitatea întregii Scripturi (2 Cor. 3, 14—15) și pe care el o socotește în întregime ca fiind «însuflejită de Dumnezeu» (2 Tim. 3, 16—17).

În concluzie, pe lîngă legea sanitară redată de Dumnezeu, lui Moise la Muntele Sinai cu aproximativ 1500 de ani înainte de venirea lui Isus și pe care el a scris-o în mod detaliat în Leviticul 11, 1—47, marele evanghelist al Vechiului Testament, proorocul Isaia redă cu 800 de ani în.Hr. cuvintele lui Dumnezeu, cînd scrie: «Mi-am întins mîinile toată ziua spre un popor răsvrătit, care umblă pe o cale rea, în voia gîndurilor lui! Spre un popor care nu contenește să mă mînie în față... mîncînd carne de porc și avînd în strachini bucate necurate. Și care totuși zice: «nu te apropia de mine căci sînt sfințit!... Iată ce am hotărît în Mine: 'Nici gînd să tac, ci îi voi pedepsi' (Isaia 65, 2—6).

Același dezgust față de toți aceia care se întinează cu orice le place, este exprimat de același profet, cînd scrie: «Cei ce se sfințesc și se curățesc în grădini, mergînd unul cîte unul în mijlocul celor ce mîncă și carne

de porc și șoareci și alte lucruri uricioase, toți aceia vor pieri — zice Domnul» (Isaia 66, 17).

Constatăm că Scripturile pun porcul în aceeași categorie cu «șoareci și alte lucruri uricioase» (v. 17), cum sînt: fiarele și tiritoarele pămîntului, păsările necurate din văzduh și de pe pămînt și toate viețuitoarele ce se află în rîuri, mări și oceane care n-au aripi și solzi (Levitic 11, 1—47).

La sfîrșitul acestei expuneri, referindu-ne la **textul cheie** din 1 Tim. 4, 5, precizăm ce a vrut să spună Pavel în epistolele sale în legătură cu legea sanitară, pe lîngă cele scrise în acest articol:

«Să mîncăți din tot ce se vinde în măcelărie» (1 Cor. 10, 25) care «este sfințit prin Cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune».

«Unul crede că poate să mînce de toate» (Rom. 14, 2), care sînt «sfințite prin Cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune».

«Nimic nu este necurat în sine» (Rom. 14, 14), din cele «sfințite prin Cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune».

«Totul este curat pentru cei curați» (Tit. 1, 15) care «este sfințit prin Cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune».

«Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună» (1 Tim. 4, 4) care «este sfințită prin Cuvîntul lui Dumnezeu și prin rugăciune», **precizează v. 5.**

Prin expresia «Orice făptură» Pavel a declarat că atît vegetalele (Rom. 14, 1—2), cît și carnea sfințită prin Cuvîntul lui Dumnezeu, sînt «bucate pe care **Dumnezeu le-a făcut să fie luate cu mulțumire de către cei ce cred și cunosc adevărul**» (1 Tim. 4,3).

Să ne rugăm cu stăruință Bunului Dumnezeu ca **pîntecele să nu fie dumnezeul nostru** (Filip. 3, 19) și să nu răstălmăcim epistolele lui Pavel spre pierzarea noastră (2 Petru 3, 15—16); și chiar mai mult.

FIE CĂ MÎNCĂM, FIE CĂ BEM, FIE CĂ FACEM ALTCIEVA, SĂ FACEM TOTUL PENTRU SLAVA LUI DUMNEZEU (Cor. 10, 31).

Constantin Petcu
Pastor pensionar

— Pentru nimeni nu răsare soarele de două ori în aceeași zi.

— Ce este omul! O lumină în marele întuneric. Un astru... Și sînt afîtea stele care există, dar nu luminesc!

— Pe cît de greu se investește încrederea într-un om, pe atît de ușor se pierde.

— Deznădejdea este mai necruțătoare decît cancerul.

— Crimă nepedepsită de oameni: omorîrea timpului.

— La finerețe timpul nu are preț: la bătrînețe este de neprețuit.

ERATĂ

În articolul «Nimeni dar să nu vă judece», din «Curierul Adventist», februarie 1991 coop. 4-a, rîndul 7 stînga sus, în locul textului Deut. 31, 24—26 se va citi Deut. 10, 1—5.

PENTRU CEI MICI

„Ridică Mîna“

Lori își petrecea vacanța de vară la bunica, la țară, împreună cu vărul său, George. Ce mult le plăcea cerul atît de senin, soarele strălucitor și toate lucrurile minunate de acolo!

Pe coasta delușorului pe care se afla casa bunicii, trecea un canal de irigație, unul dintre riurile acelea «făcute de mîna omului» care aducea apa adunată din pîraiele munților din zare și o ducea spre pămîntul însetat al cîmpiei, unde ploua atît de rar. Lori și George petreceau aici ore în șir, jucîndu-se sau «lansînd» bărcuțe și vaporase pe care le urmăreau apoi cum alunecă ușor în josul apei, duse de curent. Alteori, stăteau pur și simplu pe mal, bălăcîndu-și picioarele în apa limpede și răcoroasă.

Din nefericire, niciunul dintre băieți nu știa să înoate și bunica decretase, pe un ton care nu lăsa loc pentru împotriviri, o lege foarte aspră: «Scăldatul este cu desăvîrșire interzis». Bineînțeles că băieților nu le-a plăcut deloc această lege; se gîndeau că ar fi putut totuși să facă din cînd în cînd cite o baie, chiar dacă nu știau să înoate. Au încercat de citeva ori să-i explice și bunicii acest lucru.

— De ce nu avem voie să facem baie în canal? Stăm foarte aproape de mal, nu ne ducem unde este apa adîncă, știm și noi atîta lucru, a încercat Lori să o convingă pe bunica.

— Pentru că acest canal este foarte adînc, și dacă alunecați puțin de pe marginea betonată, apa este deja mai mare decît înălțimea voastră. Vă trece peste cap.

— Oh, dar nu se poate întîmpla așa ceva! Și în plus, eu tot știu să înot puțin, așa cît să pot veni înapoi, la mal.

— De ce nu vrei să înțelegi, spuse bunica, apa aceas-ta vine din munte și apele de munte sînt repezi, mai repezi decît ți-ai putea închipui. Curentul apei te-ar duce în jos, spre stăvilă, fără să te mai poți împotrivi și nimeni nu te mai scoate de acolo.

— Stăvilă! spuse Lori nemulțumit. Păi stăvilă este la vreo jumătate de kilometru în josul apei. Pînă să ajung acolo, am tot timpul să ies la mal! Oricum nu aveam de gînd să fac baie chiar în mijlocul canalului. Am fi vrut doar să ne lași să intrăm și noi puțin în apă.. doar lingă mal...

— Nu, spuse din nou bunica, la fel de hotărît. Este foarte periculos. Poate vreți să ajungeți puțin prin pompă!

— Pompă?! Ce fel de pompă? întrebă Lori.

— Toată apa din canal ajunge la un rezervor și de acolo este împinsă cu ajutorul unei pompe foarte mari, în sus, ca să asigure irigarea grădinilor din deal. Dacă ajungeți acolo, nu mai aveți cum să scăpați cu viață.

Pentru citeva clipe, Lori a amuțit. Nu-i surîdea deloc ideea de a ajunge în rezervor și de acolo... Brr... Simțea parcă un fior de gheață pe spinare.

Dar nu a durat prea mult. Era o zi foarte călduroasă. Pe cerul fără nici un norișor, soarele nemilos pîr-jolea pajiștile și cîmpul pînă departe.

Bineînțeles că acesta era un motiv destul de serios pentru ca Lori și George să se întoarcă la locul lor preferat de pe malul canalului — era locul cel mai răcoros pe care l-ar fi putut găsi. Era prea cald ca să mai aibă chef să lanseze bărci pe apă. Așa că s-au trîntit pe mal, cu picioarele în apă și cu ochii spre cerul fierbinte.

Deodată, Lori a sărit în sus, și a spus cu aerul cuiva care a luat o hotărîre mare:

— Nu-mi pasă de tot ce a spus bunica, izbucni el, în timp ce își scotea tricoul. Eu intru în apă!

— Mai bine ți-ai vedea de treabă, l-a sfătuit George.

— Am să fiu atent, l-a asigurat Lori, dar trebuie să mă răcoresc puțin. Dacă bunicii i-ar fi la fel de

cald cum îmi e mie, ar intra și ea în apă.

Și spunînd acestea, Lori sări în apă, stropind bine de jur împrejur.

— Hai și tu George! strigă el. E grozav!

— Nu, răspuse George. Nu cred că intru în apă... Bunica s-ar supăra pe mine.

— Asta-i bună acum! strigă Lori. Bunica nu a făcut niciodată baie în canal, așa că nu are de unde să știe cum e. Aici apa este foarte mică. Și e atît de plăcută!

Părea într-adevăr că nu ar fi fost nici o primejdie; și, acolo, lingă mal, nici nu era. Dar Lori a prins curaj și s-a mai îndepărtat puțin, spre adînc. Un pas, încă unul și Lori mergea din ce în ce mai departe de mal.

— Nu te duce așa departe! strigă George.

— Oh, totul e-n regulă, spuse Lori, în timp ce lovea mereu apa cu miinile, ca să stropească pînă departe. Hai odată George! Ce mai aștepti? De ce să te coci așa la soare cînd nu e nevoie?

— Dar, bunica... începu George.

— Ei bunica! Dacă ar intra și bunica în apă...

Apoi Lori se întoarce cu spatele și mai făcu un pas. Atît i-a fost de ajuns, ca să nu mai poată atinge fundul apei cu piciorul. S-a scufundat și a dispărut dintr-o dată. Cînd a apărut din nou la suprafață, era deja cu cîtiva metri mai departe, dus de curent...

Îngrozit, George a început să strige cît îl țineau puterile:

— Lori este în canal! Se îneacă Lori! Bunico, bunico! Vino repede!

Dar bunica era prea departe ca să poată auzi.

În vremea aceasta, Lori, care abia, abia putea să se țină la suprafață, se străduia din răsuputeri să se întoarcă spre mal. Dar nu era chip. Niciodată nu-și închisese cît de puternic poate să fie curentul apei. Deodată și-a amintit de stăvilă și l-a apucat groaza! Dacă nu ar fi fost așa de ud, i s-ar fi făcut părul măciucă.

De-acum canalul se îngusta, pe măsură ce se apropia

de stăvilă. Era împins spre el cu o forță din ce în ce mai mare. Și dincolo de stăvilă, era pompa! Ah, nici nu voia să se gîndească!

— Ajutor! Ajutor!

Apoi, privind spre cer, sus, dincolo de soare, și ridicînd o mină, Lori strigă: «Doamne, scapă-mă! Doamne, scapă-mă!»

În clipa aceea, un vecin care era pe undeva mai aproape, a auzit strigătul acela îngrozit. Lăsîndu-și lucrul, omul se uită spre canal și văzu o mină care ieșea din apă. Dintr-o privire a înțeles ce se întimplase. A lăsat totul și a plecat în fugă spre canal.

Cînd și cînd ieșea la suprafața apei un cap, capul unui băiat care era tirat de curent tot mai repede în josul apei, spre stăvilă. Nu mai erau decît cîtiva zeci de metri pînă acolo!

Omul și-a dat seama că nu are rost să alerge așa, pe mal, dar nici să se arunce în apă — curentul era prea puternic și i-ar fi luat pe amîndoi. Mai era totuși o nădejde. Podul! Podul de peste stăvilă! A țîșnit ca din pușcă spre pod.

— Ridică mina! Cînd ajungi la pod ridică mina cît poți și eu te prind, strigă el.

Istovit, cu ultimele puteri, Lori a ridicat mina cît a putut...

Omul a reușit să-l prindă de mină și să-l scoată din apă.

Ce lecție! Lori nu o să uite niciodată. În ziua aceea a învățat cea mai mare lecție despre ascultare. Și a mai învățat că este totdeauna înțelept să ținem seama de sfatul și experiența celor vîrstnici. Dar mai mult decît toate acestea, a învățat că în vreme de primejdie sau în încercări, dacă ridici miinile spre Isus și Îl rogi să te ajute, El nu te lasă niciodată.

Dragi copii, dacă veți fi vreodată în vreo primejdie mare, sau dacă veți simți vreodată că păcatul vă poartă ca un curent puternic și vrea să vă înece, ridicați miinile! Isus va întinde mina Sa, vă va prinde de mină și vă va salva!

A. Maxwell — Povestiri pentru copii

Tr. Alina Badea

Evangelhia Împărăției lui Dumnezeu continuă să găsească inimi care să răspundă chemării divine. Sabatul din 30 martie 1991 a fost pentru districtul Călărași o zi de bucurie și recunoștință față de Bunul Dumnezeu. Cu această ocazie 55 de persoane au coborît în apa botezului răspunzînd astfel iubirii divine și dorinței Cerului ca niciun om să nu moară veșnic, ci toți să vină la pocăință.

Seceriș

1991

Pastor,
Strimbu Gheorghe

1915—1991

În dimineața zilei de 31 ianuarie 1991 închide ochii cel care a fost pastorul pensionar, Victor Marinescu.

Suferința care de mai mulți ani l-a încercat, a ros din corpul său trudit — și cu toate eforturile omenești, moartea nu a putut să fie învinsă. Depune armura ca un soldat în plină luptă cu ultimul vrăjmaș crud și nemilos, moartea.

Fratele Marinescu Victor s-a născut la 8 aprilie 1915 în comuna Dragotești — Romanași, județul Dolj.

Ca tânăr studiază Biblia și este pătruns de adevărurile sfinte, transformându-i viața și punând bazele unui caracter nobil. Încheie legământul cu Dumnezeu prin botez la data de 16 aprilie 1933, devenind membru în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

În anul 1946 se căsătorește cu tânăra Georgeta Richter. Căminul lor a fost binecuvântat și întregit cu cele

cinci vlăstare: Irina, Daniel, Gabriela, Emilia și Cristian.

Pe lângă bucuriile acestui cămin au fost și mult încercări prin suferință, la care au trebuit să facă față ca părinți.

În anul 1945 este angajat ca lucrător biblic în comunitățile Popa-Tatu și Grand București. Este transferat în cadrul lucrării în județul Prahova, unde lucrează împreună cu fr. pastor Paraschiv și Leon Bălan.

În anul 1951 este întărit prin binecuvântare ca pastor al Bisericii Adventiste.

Este un slujitor activ, inteligent, optimist și gata să dea o mână de ajutor celor în nevoie.

În anul 1958 se începe construcția Casei de Rugăciune din Ploiești, str. Democrației nr. 56, la care depune suflet și muncă pînă în anul 1959, an în care construcția a fost

oprită abuziv de Consiliul județean Prahova și fr. Victor Marinescu, împreună cu fr. pastor Leon Bălan sînt arestați și ținuți în detenție cîteva luni, după care sînt eliberați.

Din cauza suferinței sale nu a mai fost reîncadrat într-un district, dar a fost activ pînă în ultimele clipe în comunitățile colegilor din județul Prahova.

Și-a încheiat alergarea lăsînd în urma sa soția, copiii și nepoții, unii mai aproape, iar alții mai departe.

Colegii și frățietatea l-au condus pe ultimul drum, așezîndu-l la odihnă pînă în ziua cea mare a revenirii Domnului Hristos. «Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul» ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează.

Comitetul Uniunii

Sfîrșit de cale

Adoarme în Domnul, după o suferință ce a lăsat urme adînci în ființa sa, fr. Marin Maria, membru al Comunității Plosca Nr. 1, județul Teleorman.

Născut la 13 august 1910, cunoaște de timpuriu necazurile și lipsurile materiale, dar devine bogat în cunoașterea lui Dumnezeu și a infinitelor Sale iubiri.

În 1933, la vârsta de 23 de ani, încheie legământul credinței cu Dumnezeu în Biserica Adventă, al cărui membru credincios a rămas toată viața. Viața și exemplul lui i-au cîștigat stima și respectul frățietății și a consătenilor săi. Devenise un

«văzător» în comuna în care locuia.

A fost prezbiter al comunității pînă spre sfîrșitul vieții sale, căuțînd să imprime în membrii comunității spiritul modestiei și al jertfirii de sine.

În căminul pe care l-a întemeiat prin căsătoria cu sora Marin Rada, s-au născut copii, care i-au oferit bucurii și neliniști, speranțe și lacrimi.

Suportă cu resemnare și încredere în Dumnezeu Mintuirii Sale moartea prematură a soției sale, ca și a trei dintre copiii săi, nădăjduind în Cel care a biruit moartea și mormin-

tul.

Familia și frățietatea și mulți din cei ce l-au cunoscut și apreciat l-au condus la locul odihnei sale temporare.

Cuvintele de mîngîiere ale Scripturii au fost rostite de cel ce semnează aceste rînduri.

Pentru cei credincioși declarația apostolului Pavel este plină de semnificații: «Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un cîștig» [Filip. 1, 20].

PASTOR,
Radu Ion

Cred...

**Cred în lumina soarelui
chiar și atunci
cînd pe cer,
nu văd strălucirea
razelor lui!**

**Cred în iubire,
chiar dacă
nu-mi este totdeauna dat
să mă bucur
de căldura ei!**

**Cred în Dumnezeu,
chiar dacă uneori...
El... face!
Chiar și atunci
cred în tăcerea Lui
și binecuvîntarea ei
îmi dă pace...
Și cred atunci
și știu
că El mă iubește.
Și-l simt
puterea prezenței Sale
în noaptea singurătății
și luptelor grele...**

**Și-l mulțumesc atunci
lui Dumnezeu...
pentru Soare,
pentru iubire,
pentru Tăcere,
pentru Credință
și pentru...
Golgota mîntuirii mele.**

D. Popa